

Arrest

nr. 222 599 van 13 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoekende partij op 11 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 217 349 van 25 februari 2019 waarbij de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing heeft verworpen.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en op 27 november 2011 België te zijn binnengekomen zonder enig identiteitsdocument, dient op 29 november 2011 onder een andere identiteit een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 juli 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) genomen.

Op 11 februari 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: D. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...).1993

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

3e Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Ghana omwille van financiële moeilijkheden. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissingen die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M. (...), Attache, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, D.. M. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas (...)"

Op 11 februari 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : D. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1993

nationaliteit : Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 11.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene beweert sinds ongeveer 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid op het grondgebied kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is en niet wil terugkeren naar Ghana omwille van financiële moeilijkheden. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van de Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problemen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de Immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

Op 11 februari 2019 wordt verzoeker gehoord in het gesloten centrum.

Bij arrest nr. 217 349 van 25 februari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Waar verzoeker zich met zijn beroep richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan gericht tegen de eerste bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“III. De Middelen

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana.

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

In de beslissing van verzoeker wordt het volgende gesteld:

"Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Verzoeker heeft in het verleden een asielaanvraag ingediend. Hij heeft wel degelijk zijn aanwezigheid gemeld in België. Zijn bijlage 26 wordt gevoegd aan onderhavig verzoek.

Bovendien heeft hij tijdens zijn aanwezigheid in België niet stilgezeten en heeft hij verschillende cursussen gevolgd teneinde zich optimaal te kunnen integreren.

Verzoeker nam deel aan de volgende cursussen:

Maatschappelijke oriëntatie (2012);

Leertraject Nederlands Breakthrough (2012);

Encora module NT2 (2012-2014);

Encora module TH 1A+B (2013)

Encora waystage A+B (2013)

Encora module 23VXB2 (2014);

Encora module 22VXA (2014);

Leertraject Nederlands (2014):

Hij kreeg zelfs een diploma waarbij hij geslaagd is al de sympathiekste cursist van de klas! Dat het niet ernstig is van verwerende partij om verzoeker thans vast te houden in een gesloten centrum terwijl er geen enkele reden is om te vermoeden dat verzoeker zou onderduiken en dat verzoeker zijn doorgedreven integratie integendeel betekent dat al zijn belangen in België zijn gesitueerd!

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle elementen in het dossier.

Het onderzoek naar verzoeker dient voor zijn opsluiting te gebeuren.

Door verwerende partij wordt gesteld dat:

"uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en." (eigen markering)

Verzoeker diende tegen deze beslissing ook een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Voor deze procedure werd door verwerende partij een nota ingediend.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het OV-nummer, vermeld op de bestreden beslissing, niet overeenkomt met het OV-nummer dat verwerende partij gebruikte voor zijn nota bij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De raadsman van verzoeker heeft bij het beroep met uiterst dringende noodzakelijkheid aangehaald dat verzoeker zich reeds had aangemeld bij de Belgische autoriteiten in de vorm van een asielaanvraag en voegde hiervan het bewijs.

Door deze informatie kon verwerende partij de bijlage 13quinquies terugvinden die in het verleden reeds aan verzoeker gegeven was.

Dit onderzoek diende evenwel te gebeuren voor het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en alvorens verzoeker over te brengen naar het gesloten centrum te Merksplas, wat in casu niet gebeurde.

Uit al het bovengaan blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Indien het onderzoek zorgvuldig en correct gebeurde, had het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze bijlage 13quinquies vermeldt en was verwerende partij reeds bij het motiveren van deze beslissing op de hoogte van de asielprocedure van verzoeker.

In die omstandigheden zou in deze bestreden beslissing niet de huidige motivering opgenomen zijn, maar wel de motivering die ze aannam in de nota met opmerkingen.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."¹

Aan verzoeker wordt verweten dat hij nooit enige poging heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren.

Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verzoeker zich in het verleden wel degelijk kenbaar gemaakt bij de bevoegde instanties. Hij heeft in 2011 asiel aangevraagd.

De stelling van verwerende partij als zou verzoeker geen enkele poging hebben ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, hierbij verwijzend naar het administratief dossier, is dan ook volkomen onjuist.

Bovendien is het merkwaardig dat de Overheid, ondanks dat zij kennis hadden van zijn aanwezigheid, nooit enige poging ondernomen hebben om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Men heeft als overheid op geen enkel moment voorzien in een begeleiding voor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Op geen enkel ogenblik heeft men verzoeker trachten te ondersteunen in dit proces.

Integendeel, heeft men verzoeker al die jaren gedoogd in ons land om hem (na 7 jaar stilzitten) op te sluiten in een gesloten centrum. Het behoeft geen betoog dat deze praktijk absoluut het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Zoals reeds meermaals aangehaald, heeft verzoeker zich wel degelijk aangemeld bij de Belgische autoriteiten i.t.t. wat verwerende partij stelt in zijn motivering.

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).²

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Over de schending van artikel 8 EVRM wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 11.02.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. "

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 8 EVRM. Men baseert zich op het interview van verzoeker, waarvan niet met zekerheid kan gesteld worden dat het conform de geldende wetgeving werd afgenomen (infra), en besluit dan dat er geen schending is.

Verzoeker heeft nl. wel familieleden die in België verblijven en waarvan de identiteitsdocumenten gevoegd worden. Zijn nicht heeft steeds voor hem gezorgd nadat zijn vader overleden is.

Bovendien wordt gemotiveerd als volgt:

"uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren." (eigen markering)

Uit de nota van opmerkingen, tijdens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, blijkt dat verzoeker in het verleden reeds bevel zou ontvangen hebben (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing vermeldt nochtans dat uit het dossier blijkt dat dit niet het geval was.

Dit onderzoek diende te gebeuren alvorens verzoeker werd opgesloten in het gesloten centrum en niet tijdens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het is verzoeker die zelf heeft opgeworpen reeds een procedure te hebben gevoerd en het vorig OV-nummer te hebben bezorgd.

Het is aan verwerende partij om dit onderzoek grondig te voeren en de motivering correct op te nemen in zijn beslissing, doch niet aan verzoeker om dit onderzoek voor tegenpartij te voeren.

Uw Raad heeft hierover reeds geoordeeld (RvV 222 966):

"De Raad stelt vast dat dit betoog van verwerende partij neerkomt op een zekere beoordeling en afweging waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissingen noch in het administratief dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoekers de mogelijkheid ontnaemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjilda, ptn 38 en 59). Door a posteriori te pogen verder onderzoek te voeren naar het privéleven van verzoekers en hierover een afweging te maken, wordt de hierboven vastgestelde onregelmatigheid door de verwerende partij daarenboven niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420)."

Verwerende partij mag zijn onderzoek niet na het nemen van de beslissing voeren en kan met de nota van opmerkingen deze onregelmatigheid niet rechtzetten wat zij in casu trachtte te doen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 11.02.2019 door PZ Antwerpen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinéa 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste. De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

De motivering is dus onvoldoende!

Hij zou zich nooit aangemeld hebben bij de Belgische autoriteiten.

Hij heeft in het verleden zich wel degelijk gemeld. Verzoeker diende in 2011 een asielaanvraag in.

III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker verschillende familieleden heeft in België.

Hij zou volgens de beslissing verklaard hebben dat hij geen relatie heeft, noch kinderen heeft.

Nochtans heeft verzoeker hier wel familieleden. Hij heeft regelmatig contact met zijn nicht die ook in België verblijft. Zij en haar gezin hebben allen verblijf in België. Zij heeft de zorg en opvang van verzoeker op zich genomen nadat zijn vader is gestorven.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht werd alvorens een beslissing te nemen en dat met zijn familiebanden hier in België geen rekening werd gehouden.

Dat een terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zal uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Hij heeft immers geen familie meer in Ghana en kan op geen enkele steun rekenen in zijn land van herkomst. De familieleden van verzoeker bevinden zich in België!

De beslissing stelt dat verzoeker gehoord werd alvorens de beslissing werd genomen om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering. Tijdens dit verhoor zou verzoeker verklaard hebben dat hij geen relatie, noch kinderen heeft in België. Verwerende partij meent op basis hiervan dat er aldus geen schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

Dat dit getuigt van een ernstig gebrek aan grondig onderzoek in verband met een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Men heeft nagelaten om de toetsstenen van artikel 8 EVRM te onderzoeken teneinde na te gaan of verzoeker een gezinsleven heeft in het licht van hogervermeld artikel. In casu heeft verzoeker verschillende familieleden op Belgisch grondgebied en heeft hij een zeer nauw contact met zijn nicht die de zorg van verzoeker op zich heeft genomen. Er is derhalve sprake van een gezin zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

Het artikel verplicht voorts dat de Overheid dit gezinsleven respecteert en dat er enkel inbreuken kunnen plaatsvinden indien een hoger belang dit vereist. Dit dient te worden samengelezen met de proportionaliteitstoets.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn nicht te worden gerespecteerd.

Dat een belangenafweging in dit dossier duidelijk maakt dat een terugkeer naar Ghana onnoemlijk zware implicaties met zich zou meebrengen waarbij artikel 8 EVRM manifest zou worden geschonden.

III.3. Schending van de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven)

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen.

Men verwijt verzoeker dat hij nooit enige poging heeft ondernomen om zich aan te melden en/of zijn verblijf te regulariseren. Zoals reeds eerder uiteengezet is dit flagrant foutief.

De overheid heeft het verblijf van verzoeker al die jaren gedoogd en heeft geen enkel initiatief genomen om verzoeker de mogelijkheid te bieden om vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst. Nu heeft men verzoeker opgepakt en wordt hem geen enkele kans geboden om vrijwillig het land te verlaten.

Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerrichtlijn die voorschrijft dat het voor betrokkenen mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren.

Volgens art. 111° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- Uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
 - Indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
 - Indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
 - Indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
 - Indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
 - Indien betrokkene zijn/zijn verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/zijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
 - Indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
 - Indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpcedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
 - Indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.
- Verzoeker voldoet NIET aan deze elementen, opgesomd in de lijst.

Dat verzoeker in België familie heeft waarop hij kan terugvallen en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Dat hij derhalve aan geen enkel van bovenstaande punten voldoet.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!"

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"M.b.t. de bijlage 13septies

In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29.07.1991 m.b.t. de motiveringsplicht, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben met alle elementen en het geheel van het dossier. Hij verwijst naar zijn asielaanvraag in het verleden en de verschillende cursussen die hij gevolgd heeft sedertdien. Hij stelt dat het OV-nummer op de bestreden beslissing niet overeenstemt met het OV-nummer dat gebruikt werd door verwerende partij bij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zelf aan de basis ligt van de verschillende OV-nummers door gebruik te maken van verschillende namen en verschillende geboortedata doorheen zijn procedures in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van de genaamde D. M. (...) – die op 29.11.2011 als niet-begeleide minderjarige zich liet inschrijven als asielzoeker – overeenstemmen met de vingerafdrukken van verzoeker. Verzoeker heeft verder het Bestuur op een dwaalspoor gebracht door bij zijn gehoor door de politie een verschillende geboortedatum op te geven en te stellen dat hij eerst sedert ongeveer 6 jaar in België is terwijl in werkelijkheid hij er reeds sedert meer dan 7 jaar verblijft.

Echter, verzoeker betwist niet op het grondgebied van het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfstitel op het ogenblik van zijn arrestatie, wat een voldoende reden is om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker stelt zich wel degelijk bij het Bestuur te hebben aangemeld in de vorm van een asielaanvraag, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker op 29.06.2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd heeft en verzoeker op 12.07.2012, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Tijdens zijn gehoor op 10.02.2019 door de politie van Antwerpen werd aan verzoeker gevraagd of hij thans in België een duurzame relatie en/of minderjarige kinderen heeft, waarop verzoeker ontkennend

antwoordde. Waar verzoeker thans een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven met zijn in België verblijvende nicht tracht aan te tonen, blijft hij in gebreke om dit met een begin van bewijs te staven. Verzoeker toont verder niet aan met welke elementen die hij tijdens zijn gehoor heeft kenbaar gemaakt het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben en laat hij thans na bijkomende elementen aan te brengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Waar verzoeker verwijst naar de richtlijn 2008/115/EG en stelt dat hij geen steun gekregen heeft met het oog op vrijwillige terugkeer, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij te kennen te hebben gegeven niet vrijwillig met het IOM naar Ghana te willen terugkeren. Het enige middel aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is niet ernstig.”

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker werpt op dat hem wordt verweten dat, bij het niet geven van een termijn voor vrijwillig vertrek, hij nooit enige poging heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren. Verzoeker voert aan dat dit feitelijk onjuist is nu hij in 2011 asiel heeft aangevraagd en hij zich, in tegenstelling tot wat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd wel degelijk heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten.

Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...);

3° (...);

4° (opgeheven)

5° (...);

6° (...);

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 1, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;

(...).”

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° (...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° (...)

5° (...)

6° (...)

- 7° (...)
- 8° (...)
- 9° (...)
- 10° (...)
- 11° (...)

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken. Hierover het volgende uiteengezet:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

3e Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Thans brengt verzoeker zijn ‘bijlage 26’ bij (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Hieruit blijkt dat verzoeker op 29 november 2011 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker toont dus aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“(u)it het administratief dossier (...) niet (blijkt) dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”*.

Evenwel blijkt op de door verzoeker bijgebrachte ‘bijlage 26’ dat hij aanvankelijk als geboortedatum 1 juni 1994 had aangegeven, wat later (na een leeftijdsonderzoek) werd aangepast naar 1 juni 1986. In de thans bestreden beslissing wordt als geboortedatum 1 juni 1993 vermeld, wat door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt bevestigd. Het lijkt erop dat verzoeker mist spuit over zijn identiteitsgegevens. De vraag rijst dus of de verwerende partij er op de hoogte van was/kon zijn geweest dat verzoeker eerder al een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 11 februari 2019 een opzoeking voor verzoeker in de Eurodac-databank werd verricht. Deze opzoeking leverde twee hits op. Op 30 juni 2009 werden de vingerafdrukken van verzoeker geregistreerd in Griekenland, op 29 november 2011 in Brussel. Op 11 februari 2019 wordt de eerste bestreden beslissing genomen. Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op de hoogte was/kon zijn geweest van het gegeven dat verzoeker eerder al een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat verzoeker zelf aan de basis ligt van de verschillende OV-nummers door gebruik te maken van verschillende namen en verschillende geboortedata doorheen zijn procedures in België. Verder voert de verwerende partij aan dat verzoeker het bestuur op een dwaalspoor heeft gebracht door bij zijn gehoor door de politie een verschillende geboortedatum op te geven en te stellen dat hij eerst sedert ongeveer zes jaar in België is terwijl hij in werkelijkheid er reeds sedert meer dan zeven jaar verblijft.

De Raad erkent dat wanneer een vreemdeling gebruik maakt van verschillende identiteitsgegevens het voor het bestuur aanzienlijk moeilijker wordt gemaakt om een correcte feitelijke weergave van de doorlopen verblijfsprocedures te gaan reconstrueren. Echter schrijft de verwerende partij in de nota met opmerkingen ook het volgende: *“(u)it het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van de genaamde D. M. (...) – die op 29.11.2011 als niet-begeleide minderjarige zich liet inschrijven als asielzoeker – overeenstemmen met de vingerafdrukken van verzoeker.”* Aldus erkent de verwerende partij dat uit het administratief blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende en erkent de verwerende partij dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat *“(u)it het administratief dossier (...) niet (blijkt) dat hij ooit zijn aanwezigheid in België kenbaar heeft gemaakt of zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”*.

Verzoeker slaagt erin aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.

3.1.4. De bestreden beslissing bevat nog een tweede reden waarom de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat, met name omdat verzoeker niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden. Hierbij wordt vermeld dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Ook hier kan worden opgemerkt dat verzoeker indertijd een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zodat ook dit motief niet volstaat om te schragen waarom er een risico op onderduiken bestaat.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet voorziet dat het risico op onderduiken ook bestaat wanneer een vreemdeling zich niet aan een verwijderingsmaatregel heeft gehouden, wat het geval is met de bijlage 13*quinquies* van 12 juli 2012, maar dat dit niet wordt vermeld in de bestreden beslissing.

3.2. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld: "*(d)e beslissing tot verwijdering van 11.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod*".

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In casu ging het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2019 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde van de bevoegde minister had vastgesteld dat aan verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2019, dat gepaard ging met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid is het aangewezen om het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 11 februari 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de onder artikel 1 genoemde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET